

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ**

Poznań, 5 lutego 2018r.

RPZ-430/2/17/JM

DECYZJA nr RPZ 2/2018

Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz.U. z 2017 poz. 229 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, wszczętego z urzędu przeciwko Maciejowi Okaj prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą: OKOEXPRESS w Gliwicach

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

I. na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **nakłada się na Macieja Okaj prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: OKOEXPRESS w Gliwicach karę pieniężną w wysokości 10.000 zł (słownie: dziesięć tysięcy zł), stanowiącą równowartość 2.397,57 euro (słownie: dwa tysiące trzysta dziewięćdziesiąt siedem euro 57/100), za nieudzielenie informacji żądanych na podstawie art. 50 ust. 1 tej ustawy w wezwaniach Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia: 8 maja i 6 czerwca 2017r. w postępowaniu w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów prowadzonym przeciwko [usunięto]**

II. na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz art. 263 § 1 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2017r. poz. 1257) w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów postanawia się obciążyć Macieja Okaj prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: OKOEXPRESS w Gliwicach kosztami postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej w wysokości 31,20 zł (słownie: trzydzieści jeden zł 20/100) oraz zobowiązać do ich zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

W toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów [usunięto], prowadzonego przeciwko [usunięto], Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: Prezes Urzędu) uzyskał informacje, że w procesie oferowania usług telekomunikacyjnych konsumentom [usunięto] współpracuje m.in. z Maciejem Okaj prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą: OKOEXPRESS w Gliwicach (dalej: Przedsiębiorca), na podstawie umowy agencyjnej zawartej w dniu 10 stycznia 2017r.

W związku z nieudzieleniem przez Przedsiębiorcę informacji żądanych w ww. postępowaniu na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, postanowieniem z dnia 27 września 2017r. Prezes Urzędu wszczął z urzędu postępowanie w sprawie nałożenia na Przedsiębiorcę kary pieniężnej.

Prezes Urzędu zaliczył w poczet dowodów w niniejszym postępowaniu, powiadamiając o tym Przedsiębiorcę pismami z dnia: 27 września i 23 listopada 2017r.:

- wezwania z dnia: 8 maja i 6 czerwca 2017r. skierowane do Przedsiębiorcy w postępowaniu w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów prowadzonym przeciwko [usunięto] wraz ze zwrotnymi potwierdzeniami ich odbioru przez Przedsiębiorcę
- pismo Prezesa Urzędu z dnia 10 marca 2017r. o przekazaniu Delegaturze UOKiK w Poznaniu do załatwienia sprawy związanej z działaniami [usunięto], w związku z podejrzeniem stosowania przez ww. Spółkę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów i upoważnieniu Dyrektora Delegatury UOKiK w Poznaniu do wydawania postanowień, decyzji i innych pism w toku tej sprawy
- pismo [usunięto] z dnia 30 marca 2017r. (w wersji niezawierającej tajemnicy przedsiębiorstwa) wraz z umową agencyjną z dnia 10 stycznia 2017r. zawartą z Przedsiębiorcą i jej załącznikami, pozyskane w postępowaniu w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów prowadzonym przeciwko [usunięto].

Pismem z dnia 2 stycznia 2018r. Prezes Urzędu zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu zbierania materiału dowodowego, możliwości zapoznania się z nim oraz złożenia dodatkowych wyjaśnień. Przedsiębiorca nie skorzystał z tego prawa.

Zgodnie z § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (t.j. Dz.U. z 2017r. poz. 816), postępowania w sprawach kar pieniężnych prowadzi delegatura prowadząca postępowanie, w związku z którym wszczęto postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej.

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Maciej Okaj prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą: OKOEXPRESS w Gliwicach w oparciu o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP. Przedmiotem jego działalności jest m.in. pozostała działalność pocztowa i kurierska (*dowód: wydruki z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP- k. 7 i 37 akt*).

Prowadząc postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów [usunięto] przeciwko [usunięto], Prezes Urzędu uzyskał informacje, że w procesie oferowania usług telekomunikacyjnych konsumentom [usunięto] współpracuje m.in. z ww. Przedsiębiorcą. [usunięto] przedłożyła umowę agencyjną zawartą z Przedsiębiorcą w dniu 10 stycznia 2017r. Zgodnie z postanowieniami tej umowy, Przedsiębiorca zobowiązuje się, w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej, do stałego pośredniczenia za wynagrodzeniem prowizyjnym przy zawieraniu umów oraz do zawierania umów z klientami w imieniu i na rzecz [usunięto] (*dowód: pismo [usunięto] z dnia 30 marca 2017r., umowa agencyjna z dnia 10 stycznia 2017r. z załącznikami- k. 11-29 akt*).

Pismem z dnia 8 maja 2017r. Prezes Urzędu wezwał Przedsiębiorcę, w terminie 14 dni od daty jego otrzymania, do:

1. wskazania podmiotów/osób współpracujących z Przedsiębiorcą w zakresie realizacji umowy agencyjnej zawartej z [usunięto] oraz rodzaju tej współpracy (np. umowa o pracę, umowa zlecenia itp.) oraz przedłożenia wzoru umowy stanowiącej podstawę ww. współpracy
2. wskazania, czy do dnia otrzymania pisma [usunięto] zorganizowała szkolenia dla Przedsiębiorcy (osób współpracujących z Przedsiębiorcą) w zakresie realizacji umowy agencyjnej z dnia 10 stycznia 2017r.; jeśli tak- o podanie, kiedy te szkolenia się odbyły i czego dotyczyły oraz przedłożenie otrzymanych materiałów szkoleniowych

3. wskazania, czy do dnia otrzymania pisma Przedsiębiorca przeprowadził szkolenia swoich przedstawicieli, którzy prezentują ofertę i zawierają umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w imieniu [usunięto]; w przypadku prowadzenia takich szkoleń- o podanie ich przedmiotu, daty i liczby; a jeśli Przedsiębiorca opracował materiały szkoleniowe- o ich przedłożenie
4. opisanie, jakie działania przedstawiciele Przedsiębiorcy podejmują wobec konsumentów w związku z prezentacją oferty i zawieraniem umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych w imieniu [usunięto] (rozmowa telefoniczna z konsumentem, wizyta w miejscu zamieszkania konsumenta itp.); jeżeli Przedsiębiorca przygotował scenariusze rozmów (skrypty, wytyczne, wskazówki, zalecenia itp.), które są wykorzystywane przez ww. osoby- o ich przedłożenie
5. wskazania, na jakiej podstawie Przedsiębiorca dokonuje wyboru potencjalnego klienta, do którego kieruje swojego przedstawiciela celem podpisania umowy i ustala jego dokładny adres zamieszkania
6. wskazania, czy Przedsiębiorca rejestruje rozmowy prowadzone przez jej przedstawicieli z konsumentami w procesie prezentacji oferty i zawierania umów w imieniu [usunięto]; jeśli tak- o przedstawienie nagrań wybranych 20 rozmów telefonicznych
7. wskazania, czy [usunięto] weryfikuje prawidłowość zawartych przez Przedsiębiorcę umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych z konsumentami; jeśli tak- o podanie, w jaki sposób i z jaką częstotliwością.

Podstawą prawną skierowanego do Przedsiębiorcy żądania był art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W wezwaniu wskazano także cel żądania ww. informacji i dokumentów oraz pouczone Przedsiębiorcę, że w przypadku nieudzielenia informacji albo udzielenia informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd, na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu może nałożyć na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50.000.000 euro. Wezwanie zostało doręczone Przedsiębiorcy w dniu 16 maja 2017r. (dowód: pismo Prezesa Urzędu z dnia 8 maja 2017r. z potwierdzeniem jego odbioru przez Przedsiębiorcę- k. 3 akt).

Z uwagi na nieudzielenie przez Przedsiębiorcę odpowiedzi na otrzymane pismo, Prezes Urzędu wystosował ponowne wezwanie do Przedsiębiorcy z dnia 6 czerwca 2017r., wyznaczając termin 14 dni na jego wykonanie. Wezwanie to, podobnie jak wezwanie doręczone Przedsiębiorcy uprzednio, określało cel żądania przez Prezesa Urzędu wymienionych informacji i materiałów oraz zawierało pouczenie o możliwości nałożenia kary pieniężnej za nieudzielenie informacji albo udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd. Ww. wezwanie Przedsiębiorca odebrał w dniu 22 czerwca 2017r. Pomimo upływu wyznaczonego terminu, Przedsiębiorca nie odpowiedział również na to wezwanie (dowód: pismo Prezesa Urzędu z dnia 6 czerwca 2017r. z potwierdzeniem jego odbioru przez Przedsiębiorcę- k. 4 akt).

Uwzględniając powyższe, postanowieniem z dnia 27 września 2017r. Prezes Urzędu wszczął z urzędu postępowanie w sprawie nałożenia na Przedsiębiorcę kary pieniężnej za nieudzielenie informacji żądanych na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (dowód: postanowienie z dnia 27 września 2017r.- k. 1 akt).

Przedsiębiorca nie ustosunkował się do postawionego zarzutu. Nie wskazał także przyczyn braku odpowiedzi na otrzymane wezwanie Prezesa Urzędu.

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

I.

Zgodnie z art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przedsiębiorcy są obowiązani do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu. Ust. 2 art. 50 ustawy stanowi, że żądanie takie

powinno zawierać: 1) wskazanie zakresu informacji; 2) wskazanie celu żądania; 3) wskazanie terminu udzielenia informacji; 4) pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd.

Obowiązkiem każdego przedsiębiorcy, do którego Prezes Urzędu zwróci się z ww. żądaniem jest przekazanie informacji w sposób pełny. Informacje te powinny być prawdziwe i rzetelne oraz przekazane w terminie wskazanym przez Prezesa Urzędu. Przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów kładą nacisk przede wszystkim na przydatność żądanych przez Prezesa Urzędu informacji na potrzeby prowadzonego przez niego postępowania (por. E. Modzelewska- Wąchal. *Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz. Warszawa 2002r., str. 339- 340; wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 19 listopada 1992r. sygn. akt XVII Amr 24/92*).

Żądanie udzielenia informacji skierowane przez Prezesa Urzędu w trybie art. 50 ust. 1 jest wiążące dla adresata (przedsiębiorcy). Ustalenie, czy określona informacja lub dokument są konieczne do realizacji zadań Prezesa Urzędu należy przy tym do tego organu. Oznacza to, że przedsiębiorca nie może odmówić udzielenia żądanej informacji nawet gdy uważa, iż nie jest ona konieczna dla Prezesa Urzędu (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2016r. sygn. akt VI ACa 630/15 oraz orzecznictwo i stanowiska tam powołane). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 2004r. sygn. akt III SK 31/2004 stwierdził, że obowiązek udzielania informacji jest możliwy do zrealizowania tylko wówczas, gdy skierowane do przedsiębiorcy żądanie określa wszystkie elementy wymienione w art. 45 ust. 2 (obecnie w art. 50 ust. 2) ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Należy jednocześnie zauważyć, że z uprawnienia do żądania od przedsiębiorcy informacji Prezes Urzędu może skorzystać zarówno w toku postępowania antymonopolowego, postępowania w sprawach praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, jak i postępowania wyjaśniającego. Obowiązek, o którym mowa w art. 50 ustawy, dotyczy przy tym nie tylko przedsiębiorców będących stroną postępowania. Działając na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy Prezes Urzędu może zobligować do udzielania mu informacji każdy podmiot mający status przedsiębiorcy (por. np. powołany powyżej wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2016r. sygn. akt VI ACa 630/15). Taka sytuacja zaistniała w niniejszym przypadku. Jak zaznaczono powyżej, Prezes Urzędu żądał udzielenia od Przedsiębiorcy informacji w postępowaniu prowadzonym przeciwko **[usunięto]**.

Stosownie do art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Maciej Okaj jest osobą fizyczną wpisaną do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP, prowadzącą we własnym imieniu działalność gospodarczą m.in. w zakresie pozostałej działalności pocztowej i kurierskiej. Posiadając status przedsiębiorcy w świetle ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, Maciej Okaj jest tym samym przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Spoczywa zatem na nim obowiązek przekazywania wszelkich niezbędnych informacji i dokumentów żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 ust. 1 tej ustawy.

W trakcie postępowania prowadzonego przeciwko **[usunięto]** Prezes Urzędu dwukrotnie wezwał Przedsiębiorcę do udzielenia informacji i przedłożenia dokumentów, wskazując jako podstawę prawną żądań przepis art. 50 ust. 1 ww. ustawy. Obydwa wezwania odpowiadały wymogom określonym w art. 50 ust. 2 ustawy. Wskazywały: zakres wymaganych informacji, cel żądania i termin udzielenia informacji oraz zawierały pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd. Wezwania te zostały prawidłowo doręczone Przedsiębiorcy: pierwsze- w dniu 16 maja 2017r., drugie- w dniu 22 czerwca 2017r. Przedsiębiorca nie odpowiedział na żadne z wezwań.

Biorąc pod uwagę powyższe, Prezes Urzędu uznał za uzasadnione zastosowanie w niniejszej sprawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z tym przepisem, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze

decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50.000.000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 ustawy bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.

Celem kary pieniężnej nałożonej na podstawie ww. przepisu jest zdyscyplinowanie uczestników i ekonomia postępowania prowadzonego w interesie publicznym. Kary pieniężne nakładane przez Prezesa Urzędu w oparciu o powołany przepis mają charakter represyjny- stanowią sankcję za naruszenie ustawowego obowiązku udzielania informacji na żądanie Prezesa Urzędu oraz prewencyjny- zapobiegający podobnym naruszeniom w przyszłości i zniechęcający do takiego naruszenia. Zagrożenie zaś karami, czyli potencjalna możliwość ich nałożenia, nadaje karom pieniężnym charakter dyscyplinujący. W interesie Prezesa Urzędu leży zapobieganie sytuacjom, w których przedsiębiorcy poprzez nieudzielenie informacji bądź udzielenie nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji utrudniają lub uniemożliwiają realizację jego ustawowych kompetencji.

Nałożenie kary na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy odbywa się w trybie uznania administracyjnego. O tym, czy w konkretnej sprawie na konkretnego przedsiębiorcę nałożona zostanie kara pieniężna decyduje Prezes Urzędu.

W niniejszej sprawie Prezes Urzędu uznał, że za nałożeniem na Przedsiębiorcę kary pieniężnej przemawiają negatywne skutki wynikające z zaniechania Przedsiębiorcy w udzieleniu odpowiedzi na skierowane do niego wezwania. Niezastosowanie się Przedsiębiorcy do otrzymanych wezwań uniemożliwiło osiągnięcie zamierzonego przez Prezesa Urzędu celu, jakim było pozyskanie bezpośrednio od Przedsiębiorcy- agenta [usunięto], informacji i materiałów odnoszących się wprost do zarzuconych tej Spółce praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie przesądza o wysokości kar nakładanych przez Prezesa Urzędu. Przesłanki wymiaru kar, o których mowa w tym przepisie, zostały określone w art. 111 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy. Przepis ten stanowi, że ustalając wysokość nakładanej kary Prezes Urzędu uwzględnia w szczególności okoliczności naruszenia przepisów ustawy oraz uprzednie naruszenie przepisów ustawy, a także wpływ naruszenia na przebieg i termin zakończenia postępowania. Zgodnie z art. 111 ust. 2 ustawy, ustalając wysokość kar pieniężnych Prezes Urzędu bierze pod uwagę okoliczności łagodzące lub obciążające, które wystąpiły w sprawie.

Jak już podkreślono, Przedsiębiorca nie odpowiedział na żadne z otrzymanych wezwań Prezesa Urzędu i nie wskazał przyczyn, ze względu na które nie zastosował się do wyrażonych w nich żądań.

Wymienione w wezwaniach informacje i dokumenty miały istotne znaczenie dla dokonania ustaleń faktycznych w postępowaniu, w którym ich zażądano, tj. w postępowaniu w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów prowadzonym przeciwko [usunięto]. W toku tego postępowania ustalono, że Przedsiębiorca zawarł umowę agencyjną z [usunięto]. Na podstawie tej umowy Przedsiębiorca zobowiązał się do stałego pośredniczenia przy zawieraniu umów oraz zawierania umów w imieniu i na rzecz [usunięto].

Zważywszy na zarzuty postawione w ww. postępowaniu [usunięto], dotyczące wprowadzania konsumentów w błąd przy prezentacji oferty i w procesie zawierania umów oraz nieprzekazywania dokumentów umownych po zawarciu umowy, odpowiedź Przedsiębiorcy na wezwania umożliwiłaby przede wszystkim doprecyzowanie, jakie czynności jego przedstawiciele podejmują w imieniu i na rzecz [usunięto] na różnych etapach kontaktu z konsumentami. Zaniechanie Przedsiębiorcy w udzieleniu odpowiedzi na wezwania wykluczyło ponadto możliwość poznania przez Prezesa Urzędu wewnętrznych procedur i metod wykorzystywanych przez niego przy prezentowaniu oferty i zawieraniu umów z konsumentami w imieniu [usunięto]. Wskutek zaniechania Przedsiębiorcy Prezes Urzędu nie mógł też ustalić, jakich wytycznych, wskazówek czy zaleceń Przedsiębiorca udziela swoim przedstawicielom oraz czy Przedsiębiorca zorganizował dla nich szkolenia. Brak odpowiedzi Przedsiębiorcy na wezwania spowodował, że Prezes Urzędu nie mógł także ustalić, w jaki sposób Przedsiębiorca dokonuje wyboru potencjalnego klienta, do

którego kieruje swojego przedstawiciela celem podpisania umowy oraz ustala jego dokładny adres zamieszkania. Prezes Urzędu nie miał poza tym możliwości ustalenia podmiotów (osób) współpracujących z Przedsiębiorcą przy realizacji umowy agencyjnej, tj. osób prezentujących ofertę [usunięto] i zawierających umowy w jej imieniu. Niewątpliwie we wskazanym zakresie wszelkich niezbędnych informacji mógł udzielić Prezesowi Urzędu tylko Przedsiębiorca. Z drugiej strony, niezastosowanie się Przedsiębiorcy do wezwań wyłączyło możliwość skonfrontowania przez Prezesa Urzędu informacji i materiałów pochodzących od Przedsiębiorcy z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności z wyjaśnieniami [usunięto], np. w zakresie szkoleń organizowanych dla Przedsiębiorcy i osób z nim współpracujących czy weryfikacji prawidłowości zawartych z konsumentami umów.

W świetle ww. okoliczności uzasadnione jest uznanie, że zaniechanie Przedsiębiorcy utrudniło Prezesowi Urzędu w istotnym stopniu dokonanie ustaleń faktycznych co do stosowania przez [usunięto] zarzuconych jej praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Bierna postawa Przedsiębiorcy, przejawiająca się w braku reakcji na otrzymane wezwania, skutkowałą zarazem ograniczeniem postępowania dowodowego do innych środków dowodowych. W konsekwencji, zachowanie Przedsiębiorcy mogło wpłynąć na rodzaj i zakres czynności, które w prowadzonym przeciwko [usunięto] postępowaniu mógł podjąć Prezes Urzędu.

Uwzględniając wyznaczone Przedsiębiorcy terminy do udzielenia odpowiedzi na wezwania, uzasadniony jest także wniosek, że poprzez nieudzielenie odpowiedzi Przedsiębiorca zakłócił przebieg ww. postępowania, przedłużając jego trwanie o blisko 2 miesiące.

Prezes Urzędu stwierdził tym samym, że nieudzielenie przez Przedsiębiorcę odpowiedzi na skierowane do niego wezwania utrudniło sprawny i efektywny przebieg postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, które prowadził przeciwko [usunięto].

Podkreślenia ponadto wymaga, że z uwagi na prawidłowe doręczenie wezwań Przedsiębiorca mógł bez przeszkód zapoznać się z nimi, przekazując na nie stosowną odpowiedź Prezesowi Urzędu. Informacje i dokumenty wskazane w skierowanych do Przedsiębiorcy wezwaniach dotyczyły przy tym podstawowych aspektów jego działalności i nie wiązały się z żadnymi nadmiernymi i skomplikowanymi działaniami po jego stronie. Należy uznać, że poprzez zamieszczenie w ww. pismach pouczenia o sankcjach, Przedsiębiorca miał też świadomość skutków nieudzielenia informacji w postaci możliwości nałożenia na niego kary pieniężnej. Przedsiębiorca został bowiem jednoznacznie poinformowany o konsekwencjach zaniechania w tym zakresie. Dlatego Prezes Urzędu uznaje, że Przedsiębiorca umyślnie nie odpowiedział na wezwania, zamierzając w ten sposób nie ujawniać swojej roli w procesie prezentacji oferty i zawierania umów w imieniu i na rzecz [usunięto], której Prezes Urzędu postawił zarzut stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. W ocenie Prezesa Urzędu, Przedsiębiorca musiał również zdawać sobie sprawę z tego, że w ten sposób co najmniej utrudnia przebieg prowadzonego przeciwko [usunięto] postępowania. Z tego względu Prezes Urzędu uznał za okoliczność obciążającą przy ustaleniu wysokości kary umyślne naruszenie przez Przedsiębiorcę przepisu art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Mając na uwadze wskazane powyżej okoliczności sprawy Prezes Urzędu nałożył na Przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 10.000 zł, co stanowi równowartość 2.397,57 euro. Wartość euro została przeliczona na złote według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w dniu 29 grudnia 2017r., zgodnie z którym kurs euro wynosił 4,1709 zł. Stosownie do art. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przeliczenie wartości euro oraz innych walut obcych na złote oraz wartości złotego na euro jest dokonywane według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roku kalendarzowego poprzedzającego rok nałożenia kary.

W ocenie Prezesa Urzędu, nałożona na Przedsiębiorcę kara pieniężna jest adekwatna do okoliczności stwierdzonego naruszenia oraz jego wpływu na przebieg

i termin zakończenia postępowania prowadzonego przeciwko [usunięto]. Jej wysokość jest na tyle dolegliwa, że stanowi dla Przedsiębiorcy odpowiedni środek represji, a jednocześnie skutecznie zapobiegnie ponownym naruszeniom przez Przedsiębiorcę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Nałożona kara spełnia równocześnie funkcję prewencji ogólnej, zniechęcając do naruszania prawa również innych przedsiębiorców.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w pkt I sentencji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie: NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

II.

Art. 77 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przewiduje, że jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia oraz osoba zarządzająca, o której mowa w art. 6a, są obowiązani ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 80 powołanej ustawy, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie.

Należy zauważyć, że ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie zawiera wyczerpujących regulacji dotyczących rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Art. 83 ww. ustawy stanowi jednak, że w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania przed Prezesem Urzędu stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960r.- Kodeks postępowania administracyjnego. Stosownie do art. 264 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustali w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

Do kosztów przeprowadzonego w niniejszej sprawie postępowania zaliczono, zgodnie z art. 263 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, poniesione koszty doręczenia pism Przedsiębiorcy w wysokości 31,20 zł.

Ww. koszty należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji na podany powyżej rachunek bankowy.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 479²⁸ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu.

W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w pkt II sentencji decyzji, na podstawie art. 264 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 83 i art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 479³² § 1 i § 2 Kodeksu postępowania cywilnego, Spółce przysługuje prawo wniesienia zażalenia do Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 9 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2018r. poz. 300), odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podlega opłacie stałej w kwocie 1000 zł.

Zgodnie z art. 102 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, osoba fizyczna może domagać się zwolnienia od kosztów sądowych, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Do wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych powinno być dołączone oświadczenie obejmujące szczegółowe dane o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania osoby ubiegającej się o zwolnienie od kosztów. Oświadczenie sporządza się według ustalonego wzoru.

Zgodnie z art. 105 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, wniosek o przyznanie zwolnienia od kosztów sądowych należy zgłosić na piśmie lub ustnie do protokołu w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy. Osoba fizyczna, która nie ma miejsca zamieszkania w siedzibie tego sądu, może złożyć wniosek o przyznanie zwolnienia od kosztów sądowych w sądzie rejonowym właściwym ze względu na miejsce swego zamieszkania.

Stosownie do treści art. 117 § 1, § 2 i § 4 Kodeksu postępowania cywilnego, strona zwolniona przez sąd od kosztów sądowych w całości lub części, może domagać się ustanowienia adwokata lub radcy prawnego. Osoba fizyczna, niezwolniona przez sąd od kosztów sądowych, może się domagać ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ponieść kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Wniosek o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego strona zgłasza wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych lub osobno, na piśmie lub ustnie do protokołu, w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy. Osoba fizyczna, która nie ma miejsca zamieszkania w siedzibie tego sądu, może złożyć wniosek o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego w sądzie rejonowym właściwym ze względu na miejsce swego zamieszkania, który niezwłocznie przesyła ten wniosek sądowi właściwemu.

z upoważnienia Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury UOKiK w Poznaniu
Jarosław Krüger